

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Jana Šmakala a Mgr. Jaroslavy Křivánkové ve věci

žalobce: **A. S.**
zastoupen advokátem Mgr. Petrem Václavkem, sídlem Opletalova
1417/25, Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, sídlem náměstí
Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 12. 2022, č.j. MV-177915-4/SO-2022,

takto:

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou ze dne 9. 1. 2023, Krajskému soudu v Plzni (dále též jen „soud“) doručenou téhož dne, domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 7. 12. 2022, č.j. MV-177915-4/SO-2022 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „*prvoinstanční orgán*“), ze dne 19. 8. 2022, č.j. OAM-5520-13/TP-2022 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvoinstančním rozhodnutím bylo dle § 169r odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), zastaveno řízení o žádosti žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu, podané podle § 66 odst. 1 písm. c) téhož zákona.

II.

Žaloba

2. Žalobce uvedl, že ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „*s.ř.s.*“) odůvodňuje svou žalobu následujícími žalobními body:
 - napadené rozhodnutí je nezákonné, tedy nesouladné se zásadou zákonnosti vyjádřenou v § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“)
 - žalovaná a prvoinstanční orgán předně nesprávně právně posoudily otázku, zda byl žalobce oprávněn k podání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu na území, a to jako osoba, již svědčila fikce přechodného pobytu podle § 87y zákona o pobytu cizinců
 - napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a nesrozumitelnost ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., jelikož žalovaná nepostavila najisto, zda žalobci v době podání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu svědčila fikce pobytového oprávnění (jejíž existence byla žalobci opakovaně osvědčena vízovým štítkem i po úmrtí jeho matky), či nikoliv, a jaký byl právní důvod zastavení řízení o jeho žádosti; odůvodnění napadeného rozhodnutí vychází z domněnek, jak by mohl správní orgán postupovat, v jakých případech, aniž by skutečně odpovídajícím způsobem reagovala na výtky žalobce uplatněné v odvolání
 - žalovaná dále nesprávně posoudila otázku, zda je v případě žalobce, otce nezletilé dcery, pobývající v České republice na základě samostatného pobytového oprávnění bez své matky, třeba posuzovat přiměřenost dopadu, byť procesního, rozhodnutí o jeho žádosti z hlediska zásahu do základního práva žalobce a jeho nezletilé dcery zaručeného Listinou základních práv a svobod a Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod.
3. Žalobce dále v části žaloby uvozené slovy „*III. A Úvodní skutečnosti*“ konstatoval, že podal dne 6. 4. 2022 žádost o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. V době podání žádosti pobýval žalobce na území České republiky v rámci přechodného pobytu na základě oprávnění k pobytu ve smyslu § 87y zákona o pobytu cizinců. Oprávnění k pobytu bylo žalobci ke dni podání předmětné žádosti osvědčeno vízovým štítkem s platností od 20. 12. 2021 do 18. 4. 2022. Dne 19. 8. 2022 vydal prvoinstanční orgán prvoinstanční rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti žalobce podle § 169r odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, jelikož žalobce podal svou žádost na území, ač k tomu nebyl oprávněn. Proti tomuto usnesení podal žalobce včasné

a přípustné odvolání, které bylo napadeným rozhodnutím zamítnuto a prvoinstanční rozhodnutí bylo potvrzeno.

4. V části žaloby uvozené slovy „*III. B Oprávnění k podání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu na území, Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí*“ žalobce uvedl, že s ním bylo v době podání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců vedeno řízení o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie. Po dobu vedeného řízení svědčila žalobci fikce pobytového oprávnění podle § 87y odst. 2 zákona o pobytu cizinců, jejíž existence byla žalobci osvědčena vízovým štítkem vylepeným do jeho cestovního dokladu na příslušném pracovišti prvoinstančního orgánu s výše uvedenou dobou platnosti (k tomu žalobce odkazuje na článek III. A. jeho žaloby). Pobyt žalobce na území České republiky se tak ke dni podání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu považoval za pobyt přechodný se všemi konsekvencemi z tohoto faktu vyplývajících. Žádost o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců může cizinec podat na území České republiky ministerstvu, pobýval-li na území v rámci přechodného pobytu tak, jak jej vymezuje § 17 zákona o pobytu cizinců. Považuje-li se pobyt cizince na území za pobyt přechodný, je třeba na něj hledět, jako by pobýval na území v rámci přechodného pobytu. Zákon o pobytu cizinců v § 69 odst. 7 výslovně vylučuje podání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu, pobýval-li cizinec na území na základě fikce pobytového oprávnění podle § 47 odst. 4, 6, 8, 9 nebo 10 zákona o pobytu cizinců, aniž by se však jakkoliv zmiňoval o fikci přechodného pobytu podle § 87y téhož zákona. Z uvedeného pak žalobci není zřejmé, z jakého důvodu byl žalovanou dovozen právní závěr o nemožnosti podání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců na území, když takový postup není žádným ustanovením zákona o pobytu cizinců vyloučen, ba naopak jej zákonná úprava nepřímou umožňuje a aprobuje. Žalobce tak nemůže souhlasit s uplatněnou argumentací podpořenou nepřiléhavou na projednávanou věc judikaturou soudů ve správním soudnictví, když tato na případ žalobce zjevně nedopadá a týká se výlučně podání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu právě z fikce pobytového oprávnění podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců.
5. Dle žalobce nelze ani aprobovat argumentaci žalované pozbytím postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie v průběhu řízení. Žalobce čelil po dobu téměř 4 let nezákonnému postupu správních orgánů vůči němu, přičemž nezákonnost jejich postupu a výsledných rozhodnutí vydaných v jeho věci byla rovněž stvrzena Nejvyšším správním soudem. Okolnost, že v průběhu vedeného řízení, zatíženého bezdůvodnými průtahy, matka žalobce, státní občanka České republiky, zemřela, však nelze klást či přičítat žalobci k tíži, když tento nepřiměřenou délku s ním vedeného řízení nijak nezapříčinil. Nelze v této souvislosti opomenout, že směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států zakotvuje ve svém čl. 12 odst. 2 zachování práva pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie v případě smrti občana Evropské unie, pobýval-li s občanem Evropské unie v členském státě po dobu alespoň 1 roku. Ačkoliv žalobce nebyl rodinným příslušníkem občana Evropské unie, který využil práva volného pohybu, nýbrž rodinným příslušníkem státního občana České republiky, přihlášeného k trvalému pobytu na území České republiky, unijní úprava se na něj v plném rozsahu uplatní v důsledku tzv. „*dorovnání*“, k němuž přistoupil český zákonodárce v § 15a zákona o pobytu cizinců. Přestože je žalobce přesvědčen o splnění všech zákonných

podmínek pro vydání povolení k přechodnému pobytu, byla jeho žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie opakovaně pravomocně zamítnuta, a to právě s odkazem na skutečnost, že žalobce již není rodinným příslušníkem občana Evropské unie, resp. státního občana České republiky, přihlášeného k trvalému pobytu na území České republiky. Řízení o žalobě účastníka řízení je vedeno zdejším soudem pod sp. zn. 55 A 60/2022.

6. Žalobce dále uvedl, že ačkoliv žalovaná (na rozdíl od prvoinstančního orgánu) výslovně nepopírá, že by žalobci v době podání žádosti svědčila fikce pobytového oprávnění podle § 87y zákona o pobytu cizinců, potvrzuje prvoinstanční rozhodnutí, které je na tomto právním závěru založeno, resp. je na něm založen právní důvod zastavení řízení o žádosti žalobce. V tomto ohledu považuje žalobce napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, když v úvodu článku III. svého rozhodnutí žalovaná uvádí: *„Odvolaatel v době podání žádosti dne 6. 4. 2022 pobýval na území na základě ustanovení § 87y zákona o pobytu cizinců na základě vylepeného vízového štítku s platností od 20. 12. 2021 do 18. 4. 2022, na základě fikce povolení k přechodnému pobytu dle ustanovení § 87y zákona o pobytu cizinců.“* Přesto však aprobejuje postup prvoinstančního orgánu a výsledné procesní rozhodnutí, jež se opírá o skutečnost, že žalobci v době podání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu žádná fikce pobytového oprávnění nesvědčila, tudíž ani nebyl oprávněn k podání žádosti podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců na území podle § 169r odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. V tomto ohledu napadené rozhodnutí nesplňuje požadavky na něj kladené v § 68 odst. 3 správního řádu a je zjevně nepřezkoumatelné, jelikož z něj není patrné, z jakého důvodu žalovaná potvrdila prvoinstanční rozhodnutí, když došla ke zcela odlišným závěrům. Žalovaná totiž následně rozvádí, že i kdyby byl žalobce rodinným příslušníkem občana Evropské unie (což však žalovaná výslovně nepopírá), bylo by na místě řízení o jeho žádosti zastavit podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu pro zjevnou právní nepřípustnost. Své úvahy žalovaná odůvodňuje okolností, že dle § 65 odst. 2 zákona o pobytu cizinců se ustanovení hlavy IV nepoužijí na občany Evropské unie a jejich rodinné příslušníky. Žalobce však zdůrazňuje, že zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu a zastavení řízení podle § 169r odst. 1 písm. c) [zákona o pobytu cizinců] jsou dva zcela odlišné instituty, které upravují zastavení řízení na základě zcela odlišného právního důvodu. Žalobci tak nemohou vyhovovat nekonkrétní úvahy žalované, že řízení o žádosti žalované by v obou případech bylo zastaveno, přičemž z odůvodnění napadeného rozhodnutí není zřejmé, jaký právní důvod by tedy v případě žalobce měl být aplikován. Postup správních orgánů vůči adresátům veřejné správy nesmí být v žádném případě výsledkem libovůle a adresátovi veřejné správy by mělo být v každém jednotlivém případě transparentním, přehledným způsobem vysvětleno, z jakého důvodu není možné jeho žádosti vyhovět, respektive z jakého důvodu ji nelze projednat a meritorně o ní rozhodnout. V projednávané věci však žalovaná založila své rozhodnutí na úvahách, domněnkách a polemikách nad tím, jaké nejružnější varianty by v projednávané věci mohly nastat, aniž by fakticky postavila najisto, z jakého důvodu bylo řízení o žádosti žalobce zastaveno.
7. Žalobce dále uvedl, že si rovněž dovoluje poukázat, že mu bylo na příslušném pracovišti prvoinstančního orgánu opakovaně vydáno osvědčení o oprávněnosti jeho pobytu v podobě vízového štítku. Žalobce si je vědom, že osvědčení o oprávněnosti pobytu má povahu osvědčení podle části čtvrté správního řádu, nikoliv povahu správního rozhodnutí, jímž by bylo možné založit právo nebo povinnost, avšak zdůrazňuje, že se jedná o akt orgánu veřejné správy, s nímž by nepochybně měla být spojena i presumpce správnosti

správního aktu, dokud není prokázán opak. Opačný postup by se přičil základním zásadám činnosti správních orgánů, zejména těm vyjádřeným v § 2 odst. 4 správního řádu (zásada předvídatelnosti rozhodovací praxe a přiměřenosti) či § 4 odst. 2 správního řádu (zásada služby veřejnosti). Obzvláště za situace, kdy bylo toto osvědčení vydáno žalobci opakovaně a žalobce tak byl opakovaně utvrzen v domněnce, že mu svědčí fikce pobytového oprávnění, žalobci nemohou vyhovovat následné úvahy prvoinstančního orgánu, že se zjevně jednalo o omyl a že žalobce nesplňuje podmínky vymezené v § 87y odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tudíž ani nebyl oprávněn k podání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu. Obzvláště v kontextu případu žalobce, který po dobu téměř čtyř let čelil nezákonnému postupu správních orgánů v jeho věci, přičemž pokud by se tohoto správní orgány vyvarovaly, žalobce již mohl být držitelem nejen povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie, ale i povolení k trvalému pobytu téhož druhu, se postup prvoinstančního orgánu vyznačující se jeho nepředvídatelností a netransparentností jeví zcela zjevně nespravedlivým.

8. Pro úplnost žalobce citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2022, č.j. 1 Azs 314/2021-47, přijatý v jeho věci, v němž Nejvyšší správní soud výslovně uvádí: „*Nad rámec výše uvedeného soud konstatuje, že považuje za nejvýše vhodné, aby správní orgán v obdobných situacích jako je stěžovatelova, byl žadatelům o pobyt nápomocný a poskytl jim poučení a součinnost při hledání vhodného pobytového oprávnění.*“ Správní orgány však vůči žalobci konstantně postupují v přímém rozporu s požadavky Nejvyššího správního soudu, a to právě uplatněním zjevně nezákonného a netransparentního postupu vůči žalobci, předem znemožňujícího jakékoliv alternativní řešení jeho pobytové situace. Přitom možnosti řešení pobytové situace žalobce z území České republiky jsou z hlediska zákona o pobytu cizinců velice omezené, když veškeré žádosti o pobytové oprávnění by žalobce musel podávat na zastupitelském úřadu v zemi původu. K této okolnosti přistupuje omezení okruhu žádostí o pobytové oprávnění, jejichž podání a meritorní projednání přichází v úvahu, a to s ohledem na přijaté nařízení vlády č. 200/2022 Sb. a státní příslušnost žalobce. Ačkoliv tak má žalobce na území České republiky vybudované sociální, ekonomické i rodinné zázemí, fakticky je mu již v důsledku napadeného rozhodnutí další pobyt na území České republiky znemožněn na předem nepředvídatelnou dobu, a to aniž by došlo k meritornímu projednání jeho žádosti a rozhodnutí o ní. Přitom rozhodnutí s natolik závažnými důsledky přijaté žalovanou ani nesděluje žalobci důvod, pro který jeho žádost nebyla projednána a rozhodnuta, když zastavení řízení odůvodňuje nejrůznějšími alternativami.
9. Žalobce shrnul, že považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a nesrozumitelnost ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., jelikož z něj není zřejmé, jaký byl právní důvod zastavení řízení o jeho žádosti.
10. V části žaloby uvozené slovy „*III. C Absence posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí z hlediska zásahu do základního práva žalobce a jeho nezletilé dcery*“ žalobce uvedl, že již v rámci svého doplnění odvolání tvrdil nepřiměřenost dopadu prvoinstančního rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a poukazoval na její nedostatečné zhodnocení v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí, zejména opomenutí relevantních skutkových okolností jeho případu. Námitku nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod vznáší žalobce při plném vědomí judikatury Nejvyššího správního soudu, která se dlouhodobě k otázce, zda je v případě vydání procesního rozhodnutí, jímž je i usnesení o zastavení řízení, třeba posuzovat přiměřenost jeho dopadu z hlediska zásahu do práva na respektování soukromého a

rodinného života, přiklání se k tomu, že v těchto případech se přiměřenost neposuzuje. Žalobce však poukazuje na jistý vývoj judikatury Nejvyššího správního soudu postupně se odchylojící od dříve převažujícího judikатурního proudu. Judikatura Nejvyššího správního soudu jednoznačně stojí na závěru, že i v případech, kdy zákon o pobytu cizinců nestanovuje správnímu orgánu výslovně povinnost posuzovat přiměřenost dopadu svého rozhodnutí ve světle jednotlivých hledisek demonstrativně vyjmenovaných v § 174a zákona o pobytu cizinců, vyplývá správnímu orgánu povinnost zabývat se přiměřeností z hlediska zásahu do práva na respektování soukromého a rodinného života z přímo aplikovatelného článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. K potenciální aktivaci článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod pak postačí, vznes-li cizinec námitku nepřiměřenosti a tato není nemyslitelná či zdánlivá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, č.j. 10 Azs 256/2019-39). Nejvyšší správní soud ve své judikatuře navazující na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva používá jednotlivá kritéria umožňující mu definovat intenzitu zásahu smluvního státu do práva jednotlivce na respektování soukromého a rodinného života. Mezi tato řadí následující faktory: „(1) povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizince); (2) délka pobytu cizince v hostitelském státě; (3) doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) stěžovatelova rodinná situace (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); (5) počet nezletilých dětí a jejich věk; (6) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění); (7) rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.); (8) imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a (9) věk a zdravotní stav dotčeného cizince [srov. zejména *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, rozsudek, 31. 1. 2006, č. 50435/99, § 39; a *Üner proti Nizozemsku*, rozsudek velkého senátu, 18. 10. 2006, č. 46410/99, body 57-58].“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č.j. 8 As 68/2012-39)

11. V posuzovaném případě dle názoru žalobce nelze opomenout hledisko nejlepšího zájmu nezletilého dítěte, které by s ohledem na znění čl. 3 Úmluvy o právech dítěte mělo být předním hlediskem při jakékoliv činnosti týkající se dětí. Toto hledisko přenáší Evropský soud pro lidská práva i do posuzování zásahů smluvních stran Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod do rodinného života cizince ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Právě nejlepšímu zájmu nezletilých dětí přisuzuje judikatura Evropského soudu pro lidská práva zcela zásadní význam a zdůrazňuje povinnost správních orgánů i soudů věnovat nejlepšímu zájmu dítěte dostatečnou pozornost, nejlepší zájem definovat a zjistit veškeré skutkové okolnosti v této věci. Hledisko nejlepšího zájmu dítěte by tedy měl správní orgán dostatečně zvážit a následně poměřovat s protichůdným veřejným zájmem. Judikaturu Evropského soudu pro lidská práva reflektuje ve svých rozhodnutích i Nejvyšší správní soud, a to například ve svém rozsudku ze dne 14. 2. 2020, č.j. 5 Azs 383/2019-40 či ve svém rozsudku ze dne 16. 3. 2020, č.j. 5 Azs 404/2019-28 nebo v rozsudku ze dne 11. 11. 2022, č.j. 5 Azs 230/2020-43. Stěžejní význam nejlepšího zájmu nezletilého dítěte vedl Nejvyšší správní soud k překonání ustáleného právního názoru, že v případě vydání procesního rozhodnutí, tedy usnesení, v řízení o žádosti o pobytové oprávnění cizince se přiměřenost napadeného rozhodnutí z hlediska zásahu do práva zaručeného v čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod neposuzuje. Nejvyšší správní soud ve svém recentním rozsudku ze dne 6. 1. 2022,

č.j. 1 Azs 268/2021-56, navázal na rozsudek ze dne 16. 3. 2021, č.j. 3 Azs 4/2020-41, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval: „Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vyplývá, že čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod musí být v případech týkajících se dětí vykládán zejména s ohledem na Úmluvu o právech dítěte a že veškerá rozhodnutí týkající se dětí tak musí v první řadě zohledňovat jejich nejlepší zájmy (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 6. 7. 2010 ve věci č. 41615/07 – Neulinger a Shuruk proti Švýcarsku). Nejvyšší správní soud proto souhlasí se stěžovatelkou, že nejlepší zájem dítěte je způsobilý prolomit zásadu koncentrace správního řízení, pokud však z obsahu správního spisu je zřejmé, že nic nebrání tomu, aby stěžovatelce bylo vydáno nové povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny po podání žádosti na zastupitelském úřadu v zemi původu. Nebrání-li nic vydání nového povolení, pak trvání na tom, aby stěžovatelka za takového stavu opustila území České republiky a přerušila tak kontakt s jedním z rodičů a školní docházku jen pro to, aby podala novou žádost, postrádá racionální opodstatnění.“ Ačkoliv se v citovaném rozsudku posuzovala otázka prolomení zásady koncentrace správního řízení, kdy k zastavení řízení o žádosti nezletilého cizince došlo výlučně z důvodu, že nebyly odstraněny podstatné vady žádosti, žalobce je přesvědčen, že podstatná část argumentace Nejvyššího správního soudu je plně přílehlavá na jeho případ. Význam, který je v kontextu judikatury Evropského soudu pro lidská práva přisuzován nejlepšímu zájmu nezletilého dítěte, tak způsobuje, že ani v případě přijetí čistě procesního rozhodnutí, jakým je i usnesení o zastavení řízení, nelze rezignovat na mezinárodní závazek České republiky k ochraně práv nezletilých dětí vyplývající z Úmluvy o právech dítěte. Nejvyšší správní soud se tak ustálil na závěru, že je-li v době vydání procesního rozhodnutí, zpravidla usnesení o zastavení řízení z důvodu nesplnění formálních požadavků, žádost cizince kompletní, tedy způsobilá k meritornímu projednání a rozhodnutí o ní, je správní orgán povinen definovat nejlepší zájem nezletilého dítěte, intenzitu jeho ohrožení v důsledku napadeného rozhodnutí a tuto následně poměřovat s protichůdným veřejným zájmem (k tomu žalobce rovněž poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 8. 2021, č.j. 10 Azs 218/2021-44).

12. Dle žalobce žalovaná v napadeném rozhodnutí striktně odmítla, že by bylo povinností správních orgánů přiměřenost dopadu usnesení o zastavení řízení posuzovat. V napadeném rozhodnutí tak nenajdeme ani zmínku o rodinných vazbách, délce pobytu žalobce, nejlepšímu zájmu jeho nezletilé dcery či současné geopolitické situaci a možnosti porušení práv žalobce zaručených čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod v případě jeho návratu do země původu. Přitom žalobce pobývá na území České republiky (nikoliv nepřetržitě) téměř 20 let, žije zde celá jeho nejbližší rodina a vychovává zde svou nezletilou dceru, jejíž matka pobývá v Ruské federaci. Přítomnost žalobce na území České republiky je tak právě nezbytná pro zajištění řádné výchovy, vývoje a výživy jeho nezletilé dcery, když zde není jiná osoba, která by jako zákonný zástupce nezletilé mohla tuto v běžném každodenním životě zastupovat a být jí nápomocna. Žalobce tak má důvodné obavy, že by v případě jeho nuceného vycestování do země původu byla jeho nezletilá dcera nucena jej následovat, tedy byla by vytržena z jí důvěrně známého prostředí a přemístěna do prostředí se zcela odlišnými kulturními i společenskými zvyky, jí již vzdálenými. Ve zbytku žalobce poukazuje na již uvedené v návrhu na přiznání odkladného účinku v čl. II této žaloby.
13. Žalobce dále uvedl, že mu nemůže vyhovovat, jakým způsobem se žalovaná vypořádala s námitkou porušení základních lidských práv a svobod žalobce v důsledku navrácení do země původu. Žalovaná konkrétně uvedla, že žalobce v průběhu s ním vedeného řízení

ohrožení svých základních lidských práv a svobod neprokázal. Této výtce žalované žalobce nerozumí, jelikož jak současný ozbrojený konflikt na území Ukrajiny, tak vyloučení Ruské federace z Rady Evropy jsou skutečnosti obecně známé, které by měly být žalované známy z její úřední činnosti, aniž by je musel žalobce prokazovat. Nelze opomenout, že žalobce se již delší dobu k politické situaci v Ruské federaci vyjadřoval, a to mimo jiné ve svých podáních adresovaných prvoinstančnímu orgánu, například v podané žádosti o udělení dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, kterou podával současně se svou žádostí o vydání povolení k trvalému pobytu dne 6. 4. 2022. Všechny tyto okolnosti, popsané rovněž v návrhu na přiznání odkladného účinku, a to po jejich uvážení ve vzájemné souvislosti, způsobují, že jsou splněny podmínky pro aktivaci posouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí z hlediska zásahu do práva žalobce na respektování soukromého a rodinného života, a to zejména v zájmu ochrany práv nezletilé dcery žalobce.

14. Žalobce uzavřel, že je přesvědčen, že za situace, kdy se prvoinstanční orgán vůbec nevyjádřil k přiměřenosti rozhodnutí z hlediska zásahu do práva žalobce na respektování soukromého a rodinného života, bylo na místě, aby žalovaná přistoupila ke zrušení prvoinstančního rozhodnutí a vrácení věci k novému projednání. Zmíněné vady prvoinstančního rozhodnutí přitom žalovaná ve svém vlastním rozhodnutí neodstranila, jelikož dospěla k nesprávnému závěru, že se v projednávané věci přiměřenost dopadu rozhodnutí z hlediska zásahu do základních práv žalobce a jeho rodinných příslušníků zaručených Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvou o právech dítěte neposuzuje, čímž přenesla zmíněná pochybení prvoinstančního orgánu do svého vlastního rozhodnutí. V postupu žalované shledává žalobce nepřípustné porušení čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, čl. 3 Úmluvy o právech dítěte a čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

15. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedla, že trvá na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí a odmítá námitky uvedené v žalobě jako nedůvodné a v podrobnostech odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí, odůvodnění v části III. a na spisový materiál. Co se týká namítaného zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, žalovaná znovu poukazuje na skutečnost, že se jednalo o procesní rozhodnutí a odkazuje na judikaturu správních soudů, kterou argumentovala v napadeném rozhodnutí.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání

16. Účastníci při jednání setrvali na svých dosavadních tvrzeních.

V.

Posouzení věci soudem

17. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

A.

18. Jak vyplývá z výroku prvoinstančního rozhodnutí, řízení o žádosti žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců bylo zastaveno, neboť žádost byla podána na území, ačkoli k tomu nebyl žadatel oprávněn. Prvoinstanční správní orgán tak učinil odkazem na § 169r odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, podle kterého usnesením se zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal na území žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, ač k podání žádosti na území není oprávněn.
19. S ohledem na skutečnost, že správními rozhodnutími došlo k procesnímu skončení věci, nikoli k jejímu věcnému projednání žádosti, bylo nezbytné se zabývat toliko tím, zda zde byl či nebyl důvod pro takové rozhodnutí správního orgánu.
20. Podle § 69 odst. 3 zákona o pobytu cizinců lze podat žádost o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců na území ministerstvu, pokud cizinec pobývá na území v rámci přechodného pobytu.
21. Podle § 17 zákona o pobytu cizinců může cizinec pobývat na území přechodně a) bez víza, b) na základě krátkodobého víza uděleného podle přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství, c) na základě dlouhodobého víza, povolení k dlouhodobému pobytu nebo povolení k přechodnému pobytu, nebo d) na základě výjezdního příkazu.
22. Podle § 18 zákona o pobytu cizinců může cizinec pobývat na území přechodně bez víza, a) stanoví-li tak přímo použitelný právní předpis Evropských společenství a není-li v souladu s tímto právním předpisem mezinárodní smlouvou nebo nařízením vlády [§ 181 písm. a)] stanoveno jinak, b) stanoví-li tak v souladu s přímo použitelným právním předpisem Evropských společenství mezinárodní smlouva nebo vláda svým nařízením [§ 181 písm. b)], c) je-li občanem Evropské unie, d) je-li 1. ve výkonu zabezpečovací detence, vazby nebo ve výkonu trestu odnětí svobody; tento cizinec současně může po dobu tohoto výkonu pobývat na území i bez cestovního dokladu, 2. umístěn v policejní cele nebo v zařízení pro zajištění cizinců (dále jen "zařízení") (§ 130); tento cizinec současně může po dobu tohoto umístění pobývat na území i bez cestovního dokladu, 3. mladší 15 let po dobu hospitalizace, pokud přicestoval s jiným cizincem, v jehož cestovním dokladu je zapsán, a tento cizinec vycestoval z území; cizinec mladší 15 let může po dobu hospitalizace pobývat na území i bez cestovního dokladu, anebo 4. jako nezletilé dítě na základě předběžného opatření příslušného orgánu umístěn do zařízení pro děti vyžadující okamžitou pomoc anebo do ústavu pro péči o děti nebo na základě předběžného opatření příslušného orgánu nebo rozhodnutí příslušného orgánu sociálně-právní ochrany dětí svěřen do péče fyzické osoby, 5. držitelem dokladu o povolení k pobytu na území jiného smluvního státu a doba pobytu na území nepřekročí 3 měsíce, 6. žákem, který není státním příslušníkem členského státu Evropské unie, ale který má bydliště v jiném členském státě Evropské unie a cestuje na školní výlet v rámci Evropské unie jako člen skupiny žáků, doprovázené učitelem, a je uveden na seznamu žáků vydaném školou na jednotném formuláři, v němž se uvede totožnost žáků, účel a délka jejich pobytu anebo průjezdu, 7. rodinným příslušníkem občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie, držitelem pobytové karty nebo karty trvalého pobytu na území jiného členského státu Evropské unie a doba pobytu na území nepřekročí 3 měsíce, e) je-li rodinným příslušníkem občana Evropské unie podle § 15a odst. 1 nebo 2, jehož krátkodobé vízum pozbylo platnost, pokud na území pobývá s občanem Evropské unie a doba pobytu na území nepřekročí 3 měsíce, f) je-li držitelem povolení k dlouhodobému pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie za účelem vědeckého výzkumu a doba pobytu na území za účelem

vědeckého výzkumu nepřekročí 1 rok; po tuto dobu může na území bez víza přechodně pobývat i rodinný příslušník tohoto cizince, který ho doprovází a je držitelem povolení k dlouhodobému pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie, nebo g) je-li držitelem povolení k dlouhodobému pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie za účelem studia v rámci programu Evropské unie nebo mnohostranného programu zahrnujícího opatření v oblasti mobility anebo v rámci dohody sjednané mezi vysokoškolskou institucí v jiném členském státě Evropské unie a institucí, které bylo povoleno vykonávat činnost vysoké školy na území, a doba pobytu na území za účelem studia nepřekročí 1 rok.

23. Vzhledem k tomu, že u žalobce nebyla naplněna žádná z podmínek zmiňovaných v ustanovení § 17 zákona o pobytu cizinců, nebyl oprávněn podat žádost o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky. Procesní skončení věci tak bylo zcela na místě.

B.

24. Pokud jde o námitky žalobcem ohledně fikce pobytového oprávnění podle § 87y odst. 2 zákona o pobytu cizinců, ani tyto nejsou důvodné.
25. Prvoinstanční orgán k tomu v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí na straně 3 uvedl: *„Správní orgán dále podotýká, že zákonná fikce dle § 87y zák. 326/1999 Sb. automaticky nesvědčí každému cizinci, který si podá žádost o přechodný pobyt rodinného příslušníka, neboť za tímto účelem musí být kumulativně splněno několik podmínek. Jednou z těchto podmínek je i společný pobyt na území s občanem Evropské unie. V této souvislosti správní orgán sděluje, že je mu z jeho úřední činnosti známo, že žadatel v rámci řízení o žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu (č.j. OAM-7516/PP-2019), na základě které mu byla osvědčena fikce pobytu § 87y zák. č. 326/1999 Sb., prokazoval, že je rodinným příslušníkem ve vztahu ke své matce, paní S. S., nar. X., st. přísl. Česká republika, která však dne 09. 08. 2021 zemřela. Žadatel v rámci předmětného řízení dále ani po výzvě správního orgánu neoznačil jinou osobu, ve vztahu ke které se cítí být rodinným příslušníkem dle ust. § 15a zák. č. 326/1999 Sb., což bylo následně také důvodem pro zamítnutí žádosti o přechodný pobyt. Je tedy zjevné, že již dnem úmrtí matky žadatele jako vazební osoby žadatel přestal splňovat podmínku pro osvědčení fikce pobytu § 87y zák. č. 326/1999 Sb., kdy žadatel současně neoznačil jinou osobu (občana EU), ke které by byl rodinným příslušníkem a se kterou by společně pobýval na území. Ačkoliv tedy bylo správním orgánem žadateli opakovaně vydáno osvědčení o oprávněnosti pobytu ve formě vízového štítku i po úmrtí jeho matky, má správní orgán za to, že toto osvědčení žadateli již fakticky nesvědčilo, kdy, aniž by správní orgán tuto skutečnost kladl k tíži žadatele, tak nelze tuto skutečnost využít ani pro podání nyní projednávané žádosti.“*

1.

26. Předně je nezbytné uvést, že podle § 87y odst. 1 zákona o pobytu cizinců, rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a na území pobývá společně s občanem Evropské unie nebo se státním občanem České republiky, je oprávněn pobývat na území do a) dne nabytí právní moci rozhodnutí o jeho žádosti, jde-li o rodinného příslušníka občana Evropské unie podle § 15a odst. 1 nebo 2, nebo b) dne, kdy mu bylo oznámeno rozhodnutí ministerstva o jeho žádosti, jde-li o rodinného příslušníka občana Evropské unie podle § 15a odst. 3. Podle § 87y odst. 2 zákona o pobytu cizinců, po dobu podle odstavce 1 se pobyt rodinného příslušníka občana Evropské unie považuje za pobyt přechodný.

27. Žalobce podal žádost o vydání povolení k trvalému pobytu dne 6. 4. 2022. Vzhledem k tomu, že matka žalobce, se kterou spojoval své pobytové oprávnění, zemřela dne 9. 8. 2021, podal žádost v době, kdy mu již fikce pobytového oprávnění podle § 87y odst. 2 zákona o pobytu cizinců nesvědčila. Nebyla totiž splněna podmínka „*pobývání společně s občanem Evropské unie*”.

2.

28. K tvrzení žalobce, že mu bylo „*opakovaně vydáváno osvědčení o oprávněnosti jeho pobytu v podobě vízového štítku*”, lze odkázat na ustanovení § 53 odst. 3 správního řádu, podle kterého listiny vydané soudy České republiky nebo jinými státními orgány nebo orgány územních samosprávných celků v mezích jejich pravomoci, jakož i listiny, které jsou zvláštními zákony prohlášeny za veřejné, potvrzují, že jde o prohlášení orgánu, který listinu vydal, a není-li dokázán opak, potvrzují i pravdivost toho, co je v nich osvědčeno nebo potvrzeno.
29. V řízení o žádosti žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu bylo prokázáno, že žalobci fikce pobytového oprávnění podle § 87y odst. 2 zákona o pobytu cizinců nesvědčila. Nemohl se jí proto v tomto řízení dovolávat ani přes existenci „*vízového štítku*”.

3.

30. Podle § 69 odst. 7 zákona o pobytu cizinců žádost o povolení k trvalému pobytu nelze podat na území, pokud cizinec, jemuž má být povolení k trvalému pobytu vydáno, pobývá na území na základě oprávnění k pobytu podle § 47 odst. 4, 6, 8, 9 nebo 10; to neplatí, jde-li o žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. d) a § 68.
31. Je pravdou, že se toto ustanovení nezmiňuje o fikci pobytu podle § 87y odst. 2 zákona o pobytu cizinců, avšak s ohledem na to, že žalobci tato fikce nesvědčila, nic tato skutečnost o zákonnosti správních rozhodnutí nevypovídá.
32. Nad rámec tohoto závěru lze znovu odkázat na § 17 zákona o pobytu cizinců, podle kterého může cizinec pobývat na území přechodně a) bez víza, b) na základě krátkodobého víza uděleného podle přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství, c) na základě dlouhodobého víza, povolení k dlouhodobému pobytu nebo povolení k přechodnému pobytu, nebo d) na základě výjezdního příkazu. Alternativa pobytu na základě fikce pobytu podle § 87y odst. 2 zákona o pobytu cizinců v něm zmíněná není. Samotný § 69 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanoví, že lze podat žádost o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců na území ministerstvu, pokud cizinec pobývá na území v rámci přechodného pobytu. Výslovně uvádí „*v rámci přechodného pobytu*”, o pobytu na základě fikce pobytu podle § 87y odst. 2 zákona o pobytu cizinců se nezmiňuje. K závěru obdobnému, tedy že ani fikce povolení k přechodnému pobytu podle ustanovení § 87y odst. 2 zákona o pobytu cizinců neopravňuje žalobce k podání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu, dospěl prvoinstanční orgán na straně 2 zdola a 3 shora odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí, když v této souvislosti konstatoval i obsah rozhodnutí Městského soudu v Praze a Nejvyššího správního soudu. Soud se s tímto závěrem ztotožňuje.

4.

33. Pokud jde o argumentaci žalobce o nezákonném postupu správních orgánů v řízení o vydání povolení k přechodnému pobytu, s tím, že má za to, že mu nelze klást k tíži úmrtí jeho matky, a to i odkazem na ustanovení čl. 12 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu

a Rady 2004/38/ES, a je tedy přesvědčen o tom, že „splňuje všechny zákonné podmínky pro vydání povolení k přechodnému pobytu“, je nutné uvést, že jeho žaloba proti zamítavému rozhodnutí žalované byla zamítnuta rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 20. 2. 2023, č.j. 55 A 60/2022-75. Kasační stížnost žalobce pak byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2023, č.j. 1 Azs 41/2023 - 75. Nelze tedy ve prospěch žalobce vycházet z toho, že by na něho mělo být nahlíženo jako na osobu, které nebylo vydáno povolení k přechodnému pobytu jen z důvodu nezákonného postupu správních orgánů.

5.

34. Napadené rozhodnutí nelze považovat ani za nepřezkoumatelné. Předně je nutné uvést, jak vyplývá z výroku napadeného rozhodnutí, že napadeným rozhodnutím došlo k potvrzení prvoinstančního rozhodnutí, nikoli jeho změně. Stále tedy platí, že došlo k zastavení řízení odkazem na § 169r odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, podle kterého usnesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal na území žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, ač k podání žádosti na území není oprávněn. Tomuto výroku pak skýtají oporu závěry uvedené v posledním odstavci na straně 5 a prvním a druhém odstavci na straně 6 odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí, kde žalovaná dospěla k závěru, že ani fikce povolení k přechodnému pobytu podle ustanovení § 87y odst. 2 zákona o pobytu cizinců neopravňuje žalobce k podání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu. Jak již bylo uvedeno shora, k závěru obdobnému, tedy že ani fikce povolení k přechodnému pobytu podle ustanovení § 87y odst. 2 zákona o pobytu cizinců neopravňuje žalobce k podání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu, dospěl prvoinstanční orgán na straně 2 zdola a 3 shora odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí, když konstatoval i obsah rozhodnutí Městského soudu v Praze a Nejvyššího správního soudu. Žalovaná jen odkázala na jiná rozhodnutí Městského soudu v Praze a Nejvyššího správního soudu.
35. Jak vyplývá ze čtvrtého odstavce na straně 6 odůvodnění napadeného rozhodnutí, zmiňuje se žalovaná o postupu podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu pouze pro případ, když by byl žalobce rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Tento závěr však prvoinstanční orgán ani žalovaná neučinili. Tato argumentace žalované je tak nadbytečná a na výroku správních rozhodnutí nic nemění. Obdobnou pasáž lze ostatně nalézt i v druhém odstavci na straně 4 odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí.

C.

36. Soud neshledal důvodnými ani námitky ohledně „absence posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí z hlediska zásahu do základního práva žalobce a jeho nezletilé dcery“.
37. V tomto směru lze odkázat na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které se posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí uplatní toliko při rozhodnutí správního orgánu ve věci samé. Netýká se rozhodnutí procesního charakteru. Dojde-li tedy k zastavení řízení, není správní orgán povinen zkoumat, zda jeho rozhodnutí může způsobit zásah do osobního či rodinného života cizince. Lze odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 17. 2. 2021, č.j. 8 Azs 29/2019-41, ze dne 27. 9. 2019, č.j. 1 Azs 405/2018-67, ze dne 14. 12. 2017, č.j. 9 Azs 256/2017-57, či ze dne 18. 5. 2018, č.j. 8 Azs 12/2017-40.
38. Žalobce nepodal žádost, kterou by byly správní orgány povinny ani oprávněny se zabývat věcně. Nebyly splněny procesní podmínky pro její podání. Není tedy možné se dovolávat

ani posouzení jedné z části věcného posouzení žádosti, kterou je otázka přiměřenosti dopadů rozhodnutí.

39. V nyní souzené věci nebylo žalobci uloženo opustit území, tudíž z tohoto důvodu se žalobce nemůže důvodně dovolávat toho, aby byl zohledněn jeho postoj k Ruské federaci nebo politická situace v souvislosti s konfliktem na Ukrajině.
40. V neposlední řadě nelze pominout, že žalobce měl možnost namítat a také tak učinil nepřiměřenost v řízení o věcném posouzení jeho žádosti o povolení k přechodnému pobytu, jak vyplývá z rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 20. 2. 2023, č.j. 55 A 60/2022-75. Kasační stížnost žalobce pak byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2023, č.j. 1 Azs 41/2023 - 75.

VI.

Rozhodnutí soudu

41. Soud neshledal žádný z žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

VII.

Odůvodnění neprovedení důkazů

42. Soud neprovedl žádný z navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby.

VIII.

Náklady řízení

43. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 11. prosince 2023

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu